

B-Jaar 2e Zond.v.d.40dgn tijd. Gen.22,1-2.9-13,15-18;

Rom.8, 31b-34; Mc. 9,2-10

Overweging

Dierbare medegelovigen,

Wij Nederlanders zijn gewend aan het vlakke land. De enige bergen die wij kennen zijn de duinen langs het strand en die bergen daar in Limburg.

Echte bergen, hoge toppen en steile hellingen kennen we uit verhalen van anderen beelden van de televisie of misschien wel eigen ervaringen. Voor sommigen van ons is dat bergland hun vakantie; of in de zomer of in de winter. Soms zie in een film hoe inspannend en moeilijk het is om een hoge berg te beklimmen. Er moet heel wat gebeuren, wil men de top bereiken. Niet alleen de lichamelijke inspanning is van belang, maar ook hoe houden ze het geestelijk vol, om die uitdaging tot een goed einde te brengen.

Voor het joodse volk is de top van een hoge berg altijd een belangrijke plaats geweest.

Op de top van een berg gebeuren belangrijke dingen.

Wie wel eens geruime tijd op de top van een berg heeft vertoefd, heeft niet alleen de schoonheid van het uitzicht beleefd, maar ook de enorme rust en stilte van de eenzaamheid. Boven op die top van de berg, en dat klink misschien vreemd, daar kom je jezelf tegen. Je wordt door niemand aangesproken en door niets gestoord, geen auto's of ander stedelijk lawaai. Soms een verkeersvliegtuig, hoog in de lucht vlak voor zo'n witte streep. En mens komt daar oog in oog te staan met het diepste dat in hem leeft. Ik kan me dan ook voorstellen dat mensen dat fascinerend vinden: een uitdaging om die lange tocht naar boven te volbrengen, het gevecht met de elementen aan de ene kant, maar vooral het gevecht met jezelf.

Voor gelovige joden heeft dat volhouden, dat volbrengen van dat gevecht te maken met de ervaring dat God dichterbij komt. Door dat geworstel heen, ontstaat er ruimte, waarin werkelijke dingen naar boven kunnen komen:

Vragen als; Wie wil ik zijn, hoe sta ik in het leven, wat en wie is voor mij de moeite waard.

Vandaag is de bergtop de plaats van de Gods ontmoeting. Daar wordt naar God geluisterd.

Abraham vertrok voor zijn drie daagse reis de berg op. Hij wist niet wat hem te wachten stond, maar hij ontdekt dat zijn gelovige overgave voor God de doorslag gaf. Hij is bereid om aan God te geven wat aan God toebehoort.

Het leven van de zoon van Abraham, zijn toekomst, heeft hij beschouwd als een geschenk, niet als een bezit.

Het is hem door God gegeven. En nu hij bereid is, om het aan God terug te geven, ontdekt hij dat God het leven wil en niet de dood. De menselijke waardigheid staat bij God voorop. De mens moet het leven ervaren als een gave, waardoor wij ruimte kunnen vinden om ons in te zetten voor die andere mens, voor je naaste.

Abraham is iemand die een voorbeeld voor ons is van het vertrouwen op God,

vertrouwen op het menselijk gezicht van God.

Ook in het Evangelie gaan drie leerlingen vol vertrouwen achter Jezus aan de berg op. Zij vertrouwen erop dat Jezus hier vanuit zijn koningsschap zal vestigen en het lijkt hen niet onverstandig om daar als arme visser meteen bij te zijn. Want wie weet valt er dan wel iets te halen.

Boven op die berg lijkt dat idee al gerealiseerd te worden. Petrus stelt dan ook voor om het zo maar te houden.

Want iets dat goed is moet je zo houden, dat moet je bewaren, dat hoef je niet meer te veranderen.

Hij wil er zelf tenten voor bouwen. Maar dan klinkt die stem uit de wolk die dwingend spreekt: Luistert naar Hem, met de klemtoon op Hem. Wat dat betekent om naar Jezus te luisteren merken ze al gauw genoeg, als ze van de berg afdalen. De harde werkelijkheid staat iets verder in het Evangelie.

Een door de duivelbezetene komt op hun pad. Het is hun kennelijk niet lang vergunt om lang boven op die in hogere sferen te vertoeven. Je moet de diepte weer in, terug naar die bezeten wereld die schreeuwt om bevrijding.

Want die wereld heeft de volgelingen van Jezus nodig. Medestanders, vrienden die echt vertrouwen op God, door dik en dun mee willen gaan op de weg van de inzet voor de menselijke waardigheid.

Zo zijn de lijnen die God uitzet in een mensenleven.

Het is Abraham overkomen, het is die drie leerlingen overkomen, toen God tot hen zei:

Ga je leven door niet wetend waar je uitkomt, maar ik ben bij je. Ook al lijkt alles weg te vallen, het dierbaarste wat je bezit, misschien wel je parochie die lijkt weg te glijden, behoud je geloof. Dat is voldoende, want ik ben voldoende zegt Jezus. ga die berg maar op en boven zal er onverwacht een woord van vreugde zijn Onverwacht een woord, een gebaar dat ons verder help.

Is u dat wel eens overkomen? Op een berg, in de auto, tijdens een wandeling, aan het strand, misschien tijdens een viering.

Een moment van genade, een moment van stilte, en onbewaakt ogenblik dat God er was.

Misschien overkwam het ons weinig spectaculair. Want meestal gaat ons leven door een vlakte waar weinig valt te beleven.

Maar soms is er zo'n moment, een berg Thabor die je ervaart. Je spreekt er niet over, want niemand zou je begrijpen.

Het zijn ervaringen met God boven op een berg.

Door die ervaringen van geloof in God, kunnen wij leven voor anderen.

AMEN.

Eelke Ligthart